

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. ν. 3—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ „ „ 3:50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 15
29—Γραφεῖον ὁδ. Βουλῆς—29

Οἱ προπληρώνοντες τὴν Συνδρομὴν
τῆς «Ἀθηναῖδος» λαμβάνουσι δωρεὰν
ὡραιωτάτην Εὐρωπαϊκὴν εἰκόνα.

Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΜΠΟΝΑΜΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ἦτο ἡ 31 Δεκεμβρίου παραμονὴ τοῦ νέου ἔτους, ὅτε ἐξήλθομεν ἐν Ἀθήναις, ἵνα εἰδόμεν κατὰ τὴν ἐπι-
κρατήσαντα συνήθειαν τὸ εἰς τὰς ὁδοὺς Αἰόλου καὶ
Ἑρμοῦ περιφερόμενον πλῆθος ὁποῖα συρροή! ὁποῖα
φαιδρότης! Ἀλλὰ καὶ ὁποῖος θόρυβος! ἐντεῦθεν ἤρ-
χετο ὅμιλος νεανιῶν συρικτροφόρων πληρούντων τὸν
ἀέρα καὶ ἐκκωφανόντων τὰ ὦτα διὰ τῶν ὀξέων συριγ-
μῶν των Ἐκείθεν ἐπήγαινον ἕτεροι φέροντες βόκάνας
καὶ λοιπὰ θορυβώδη παίγνια, ὧν οἱ θόρυβοι μετὰ τῶν
συριγμῶν ἐνούμενοι ἀπετέλουν ἀληθὲς *charivari* ὡς
λέγουσιν οἱ Γάλλοι· ἐξ ἄλλου μέρους ἐφαίνοντο ὅμιλοι
οἰκογενειῶν φέροντες διάφορα παίγνια καὶ κοσμήματα,
ἀπαρτίζοντα τὰ δῶρα τῆς πρώτης τοῦ ἔτους.

Ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ταύτης ταραχῆς καὶ θορύ-
βου, νεαρὸν ζεῦγος ἔδαινε φαιδρῶς κριτῶν ἐκ τῶν
χειρῶν χαριέστατον κοράσιον, τὸ ὁποῖον μόλις εἶχεν
ἰδεῖ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους ἐνδεκάκις.

— Τί φρονεῖς, Ὁλγα μου, ἔλεγε πρὸς τὸ κοράσιον
ἡ μήτηρ· μία ὡραία κούκλα, ἡ ὁποία ἀνοίγει καὶ
κλείει τοὺς ὀφθαλμοὺς, κινεῖ τὴν κεφαλὴν καὶ ἔχει
ὡραιωτάτην ἐνδυμασίαν τοῦ τελευταίου συρμοῦ τῶν
Παρισίων, δὲν θὰ εἶνε τῆς ἀρεσκείας σου; Πόσον ὡραία
θὰ διασκεδάζῃς μὲ τὴν ὡραίαν αὐτὴν κούκλα σου!
καὶ τὸ μᾶλλον εὐχάριστον θὰ εἶνε ὅτι αἱ φίλαι σου
ἡ Εὐρυδίκη, ἡ Ἐλπίς, ὅταν ἔλθουν νὰ σὲ ἰδουν
αὐριον πόσον θὰ ζηλεύσουν τὴν κούκλαν σου· ἀλλὰ
διὰ τί δὲν ὁμιλεῖς; σὲ βλέπω σκυθρωπὴν μήπως
δὲν σοὶ ἀρέσκει ἡ κούκλα τὴν ὁποίαν λέγω νὰ σοὶ

χαρίσω;—Ὁχι, μήτηρ μου, δὲν μοῦ ἀρέσκει!—Ἀ!
ὑπέλαβεν ὁ πατήρ, ἐννοῶ καὶ ἔχει δίκαιον ἡ Ὁλγα
μας· ἡ κούκλα διὰ νὰ εἶνε τελεία χρειάζεται ὡραῖον
κοιτωνίσκον μὲ παρακειμένην ὡραῖαν αἰθουσαν μὲ τοὺς
καθρέπτας τῆς, τὰς πολυθρόνας τῆς, τοὺς καναπέδες,
ὅλα πολυτελῆ καὶ τοῦ τελευταίου σειρμού· ἐπειτα
μία κουζινίτσα περιλαμβάνουσα ὅλον τὸ οἰκοκυριὸ τῆς
κούκλας θὰ εἶνε βεβαίως ἡ συμπλήρωσις τοῦ Μπo-
ν α μ ᾱ καὶ ἐγὼ προσφέρω ὅλα ταῦτα.—Λοιπὸν τώρα
τέκνον μου, προσέθηκεν ἡ μήτηρ, νομίζω, ὅτι δὲν ἔ-
χεις νὰ εἴπῃς τίποτε· ἀλλὰ διὰ τί δὲν χαίρεις; διὰ
τί δὲν ὁμιλεῖς; μήπως εἶσαι ἀδιάθετος;—Ὁχι, μήτηρ
μου, εἶμαι πολὺ καλὰ! Πλὴν ἐνθυμούμαι καὶ τὸ
παρελθὸν ἔτος πόσα ὡραῖα πράγματα μοὶ ἐδῶκατε·
κῆπους ὡραίους μὲ πλῆθος θαλερῶν δένδρων ὑπὸ τὰ
ὁποῖα ἐσκιάζοντο λευκότατα ἀρνάκια καὶ ἄλλα διά-
φορα ζῶα· δὲν ἐνθυμούμαι, ἀλλ' ἐνθυμεῖσαι, μαμά,
πόσα χρήματα ἐδῶκατε τότε δι' ὅλα ἐκεῖνα τὰ
παίγνια μου; Αἱ! τί συνέβη; μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὅλα
αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα δὲν ὑπῆρχον πλέον! κατε-
στράφησαν! καὶ βέβαια μήπως ἦσαν ἀληθινὰ διὰ νὰ
μὴ χαλάσουν; τώρα ἤθελα νὰ μάθω μαμά μου πόσα
χρήματα θὰ ἐκόστιζεν ἡ κούκλα καὶ τὸ οἰκοκυριὸ τῆς
τὸ ὁποῖον θὰ μοὶ προσφέρει ὁ μπαμπᾶς μου;

— Μπα, ἀπερίνατο ἡ μήτηρ, εἰς τὴν ἡλικίαν
σου ἀρμόζει νὰ διασκεδάζῃς κἀν μου, χωρὶς νὰ σὲ
μέλῃ, τί κοστίζει ἡ διασκεδάσις, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς
σοὶ προσφέρομεν.

— Ναι, μήτηρ μου, ἀλλὰ δὲν εἶνε τοῦτο ὅπου
ἐρωτῶ, ἔχω τὸν λόγον μου, διότι ἐνδέχεται μὲ τὸ
ἴδιον ἐξοδὸν νὰ προτιμήσω ἄλλην τινὰ διασκεδάσιν
παρὰ τὴν κούκλαν.

— Τότε δὲν ἔχεις, εἰμὴ νὰ εἴπῃς τὴν διάθεσίν
σου καὶ μὴ σὲ μέλει τέκνον μου περὶ τῶν ἐξόδων·
εἶνε βλέπεις πρωτοχρονιά· πρέπει νὰ σοὺ ἀγοράσωμεν
δῶρα μὰ ἡ 50 δραχμαὶ ἢ 80 χρειασθῶν ἀδιάφορον.

Εἰπέ λοιπὸν τί προτιμᾷς ἰδοὺ εἴμεθα πλησίον τοῦ καταστήματος τοῦ Μαραγκοῦ, τὸ ὁποῖον ἔχει ὠραῖα πράγματα· ἂς εἰσέλθωμεν καὶ ἔκλεξον ἐκεῖ ὅ,τι σοὶ ἀρέσκει.

— Ὅχι! δὲν εἶναι ἀνάγκη· ἐὰν θέλητε νὰ μοῦ κάμντε μπουναῖ, μοῦ δίδετε αὐτὰ τὰ χρήματα, ἔστω εἴκοσι δραχμᾶς, ἴτως μὲ ἀρκοῦν θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὰ ψευδῆ ἐκεῖνα παίγνια ἔστω καὶ δεκαπλασίας ἀξίας.

— Ἄ! βλέπω ἡ κόρη μας ἔγεινε φιλάργυρος, ὑπέλαβεν μιδιών ὁ πατὴρ μὴ δυνάμενος νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ εὐαίσθητου θηγατρίου του· καὶ πῶς προτιμᾷς νὰ ἔχῃς χρήματα ἀντὶ παιγνίων; εἶνε περίεργον· ἔπειτα μήπως ἐκτὸς τῶν παιγνίων δὲν θὰ σοὶ δώσωμεν αὐριον καὶ ἀπὸ ἓν ὠραῖον καὶ στυλινὸν νόμισμα;

— Ναὶ τὸ λογαριάζω καὶ αὐτὸ, ἀλλὰ τέλος πάντων σὰς παρακαλῶ ἀντὶ παντός ἄλλου νὰ μοῦ πάρετε ἐν χρηστοδεμένον Εὐαγγέλιον καὶ ἂν θέλητε μοῦ δίδετε ἀντὶ παιγνίων τὰς 20 δραχμᾶς, ἀλλὰ μὲ τὴν ἄδειαν νὰ τὰς κάμω ὅ,τι θέλω.

— Μπᾶ πῶς γίνεται; νὰ μὴ σοῦ πάρωμεν δῶρα! αὐριον θὰ ἔλθουν τόσοι φίλοι εἰς τὴν οἰκίαν, θὰ ἐρωτοῦν ποῦ εἶνε τὰ δῶρα σου Ὅλγα; καὶ σὺ νὰ μὴν ἔχῃς τίποτε νὰ ἐπιδείξῃς εἰμὴ μόνον ἐν βιβλίον; ἐκτὸς τούτου δὲν συλλογίζεσαι, ὅτι θὰ ζηλεύῃς τὴν Ἑλπίδα τὴν Εὐρυδίκη καὶ τὰς ἄλλας φίλας σου, αἱ ὁποῖαι θὰ ἔχουν τότε πράγματα; — Καὶ τί μὲ μέλει διὰ τοὺς ἄλλους, μήτηρ μου, ὅταν ἐγὼ θὰ εἶμαι ὅλη χαρὰ, ὅλη εὐχαρίστησις;

— Πολὺ καλὰ, παραδεχόμεθα, ἀλλὰ θὰ μᾶς εἴπῃς βεβαίως εἰς τί θέλεις ἐξοδεύεσαι αὐτὰ τὰ χρήματα; — Μάλιστα αὐτὸ θέλετε τὸ μάθει ἅμα μοὶ δώσητε τὰ λεπτὰ· ἐννοεῖται.

— Λοιπὸν ἂς εἰσέλθωμεν εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ Κωνσταντινίδου· καὶ ἰδοὺ ἐν ὠραῖον Εὐαγγέλιον, σοὶ ἀρέσει; — Ναὶ, ὠραῖον εἶναι πράγματι. Πόσον μὲ ζαλίζει ὁ θόρυβος αὐτός, πάτερ μου, εἰσερχόμεθα κατ' εὐθείαν εἰς τὸν οἶκον μας; Διελθόντες δὲ ἐν σιωπῇ τὴν ὁδὸν Ἐρμού εἰσῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν Εὐαγγελιστρίας καὶ διεκθύνησαν πρὸς τὴν οἰκίαν. Ἐκεῖ ἅμα εἰσελθόντες ἐξαρχῶν ὁ πατὴρ τὸ χρηματοφυλάκιόν του ελαβε χρυσὸν εἰκοσάφραγκον καὶ ἰδοὺ εἶπε πρὸς τὴν μικρὰν Ὅλγαν, «λὰ θ ε αὐ τ ὁ κ αὶ σ οὶ εὐ χ ο μ α ι ἔ τ η π ο λ λ ᾶ καὶ εὐ δ α ἰ μ ο ν α,» ἡ δὲ μήτηρ λαβούσα ἕτερον νόμισμα, «ἐλθέ εἶπε φιλησέ με καὶ λάβε το,» τὸ κοράσιον λαβὼν τὰ στυλινὸν νομίσματα περιέτρεχε τὴν αἴθουσαν πλήρης χαρᾶς, ἐψιθύριζε «τί καλὰ, δὲν θὰ πεινᾷ πλέον ἡ πτωχή μου φίλη!» — Μὰ τί τρέχει, ὑπέλαβεν ἡ μήτηρ, Ὅλγα, ἐνθυμήσου, ὅτι ὑπεσχέθης νὰ μᾶς εἴπῃς τί θὰ κάμῃς τὰ χρήματά σου αὐτά. Ναὶ! μαμά μου, ναὶ, ἀλλ' ἂς ἐλθῇ καὶ ὁ μπαμπᾶς ἀπ' ἔξω νὰ σὰς εἰπῶ.

Αἶν περιέργος ὁ πατὴρ εἰσῆλθεν ν' ἀκούσῃ τὸ αἶ-

τιον τῆς τόσης χαρᾶς τοῦ τέκνου των· τότε ἡ μικρὰ Ὅλγα ὅλη χαρὰ ἤρξατο τὴν ἐξομολόγησίν της, ἀφοῦ πρῶτον παρεκάλεσε τρυφερῶς τοὺς γονεῖς της νὰ μὴ τὴν ἐπιπλήξωσι ἂν τυχὸν ᾔνε σφάλμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐσκέφθη. «Τὴν πρῶτην, εἶπε, ἐπῆγα εἰς τὴν γειτόνισσά μας τὴν κυρὰ Γεώργενα διὰ νὰ δώσω τῆς μικρᾶς μου φίλης Ἀγγελικῆς δύο γλυκά· ἃ! πόσον ἐλυπήθην! εὗρον τὴν πτωχὴν Ἀγγελικὴν μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἡ μήτηρ μου, μοὶ λέγει, εἶναι ἄρρωστος πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν, ὁ Νικολάκης μας κλαίει ἀκαταπαύστως· ζητεῖ... καὶ διακόπη ἀναλυθεῖσα εἰς δάκρυα· λαμβάνει τὰ γλυκά· εἰσερχόμεθα εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς μητρὸς της, ἥτις ἐκεῖτο κάτισχνος εἰς τὴν κλίνην, προσφέρει εἰς αὐτὴν ἓν γλύκισμα καὶ ἐκεῖνη εἰς ἀπάντησιν κλαίει! πόσον ἦτο λυπηρὸν μῆτερ μου! Ἐπειτα ὁ μικρὸς ἀδελφός της ἐφώναζε, θέλω ψωμί, ψωμί θέλω. Δὲν τοῦ δίδεις τῇ εἶπον ὀλίγον ψωμί, ἀλλ' ἐκεῖνη κλαίει καὶ δὲν μοὶ ἀπαντᾷ, τότε μοὶ ἐφάνη, ὅτι ἤκουσα ἀπὸ τὸ βάθος τῆς κλίνης, «δυστυχῇ μου τέκνα θ' ἀποθάνωμεν τῆς πείνης» καὶ μετὰ τοῦτο εἶδον τὴν δυστυχῇ πάσχουσαν, ὡς νὰ προσήχετο ἔχουσα τὰ ὅμματα ἐστραμμένα πρὸς τὸν οὐρανόν· ἡ σπαραξικάρδιος ἐκεῖνη σκηνὴ μὲ ἔκαμε νὰ χύσω δάκρυα καὶ ἔφυγον μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ δεχθῶ δῶρα, ἀλλ' ἀντὶ τούτων νὰ δυνηθῶ ν' ἀνακουφίσω τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς ἀθρόπους. Δὲν μοὶ τὸ συγχωρεῖτε μπαμπά μου νὰ στείλω τὰ χρήματά μου εἰς τὴν Ἀγγελικὴν διὰ νὰ προμηθεύσῃ ἄρτον εἰς ἐαυτὴν, τὴν πάσχουσαν μητέρα της καὶ τὸν πεινῶντα ἀδελφόν της;»

— Ἐλθέ, τέκνον μου, ἐλθέ νὰ σὲ φιλήσω ὑπέλαβεν ὁ πατὴρ, ἐξάλλος ἀπὸ χαρὰν ὅχι μόνον ἐπιδοκιμαζῶ τὴν ἀγαθὴν σου ἀπόφασιν, ἀλλὰ καὶ θέλω ἀνταμείψῃ τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας σου προσφέρων σοὶ καὶ ἐν ἀκόμῃ ἐικοσάφραγκον. — Καὶ ἐγὼ τέκνον μου καταφιλοῦσα αὐτὸ προσέθηκεν ἡ μήτηρ, πηγαίνω νὰ προλάβω τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους ἀφοῦ εἰς τοιαύτην εὐρίσκονται φοβεράν θέσιν.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ὑπρέτρια φέρουσα κἀνιστρον πλήρες ἄρτων, κρέατος καὶ ἄλλων τροφῶν διευθύνετο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρὰ Γεώργενας τὴν δὲ πρῶτην ὁ καλὸς διανομὸς Γερο-Κωνσταντῆς ἐνεχειρίριεν εἰς τὴν μικρὰν Ἀγγελικὴν ἐπιστολῆς φάκελλον, ὅστις περιεῖχεν ἄνευ ἐπιστολῆς τρεῖς χαρτονομίσματα τῶν 28 δραχμῶν· οὕτως ἐσώθη ἡ πτωχὴ ἐκεῖνη οἰκογένεια, ἥτις δὲν παύει προτευχόμενη ὑπὲρ τοῦ ἀγνώστου αὐτῆς εὐεργέτου. Πόσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας δὲν λυποῦνται τῶρα διότι βλέπουν, ὅτι ἐπέταξαν ματαίως εἰς ψευδῆ καὶ γελοῖα παίγνια τὴν πρῶτην τοῦ ἔτους χρήματα, διὰ τῶν ὁποίων ἠδύναντο ν' ἀνακουφίσωσιν ἐνδεεῖς γείτονάς των, οἵτινες ἐστεροῦντο ἴσως καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου· εὐχόμεθα ἐν τούτοις, νὰ μιμηθῶσι τὸ ἐπίζηλον τῆς μικρᾶς Ὀλγας παράδειγμα εἰς τὸ μέλλον.